

Мајански свештеници су предвидели да ће свет, који обухвата међународну заједницу и ону другу заједницу у коју спада и Србија, престати да постоји 2012. године. Њихово завештање не говори да ли ће се то десити због неке нове неизлечиве болести, удара небеског тела, миротворне акције сејача демократије или неке друге пошести. Расправа о тачности овог пророчанства једна је од светских тема, па и тема овдашњих медија. Међутим, сасвим неразумљиво и неочекивано медији у Србији које занима ова потенцијална катаклизма заобилазе крах који ће снаћи земљу чуда и пре овог датума.

Наука је већ одавно објаснила појам краткорочног памћења, које траје десет до петнаест секунди. Међутим није успела, а по свој прилици неће ни успети да објасни зашто краткорочно памћење као медицински феномен у Срба постаје колективна карактеристика. Много је доказа у прилог томе кроз историју. Такав је и један из блиске прошлости – хуманитарна акција НАТО савеза, бомбардовање које је трајало седамдесет осам дана и оставило дугорочне последице. По окончању те интервенције, број противника приступања Србије овом савезу се кретао око осамдесет одсто. Скорашња истраживања говоре да је сада тај проценат око шездесет пет. То је забрињавајући резултат, како за властодршце у Србији, тако и за противнике власти. За прве је опадање процента сувише споро, за друге сувише брзо.

Недавна расправа поводом приступања Србије НАТО и деманти званичника да ће се то десити заправо је иста фарса која је у режији власти одиграна поводом усвајања Статута Војводине. И онда се чинило да је проблем статута скрајнут, али је ипак прореформски и проевропски ефикасно усвојен у Скупштини. Исто тако, након реакција јавности пробни НАТО балон је изјавама званичника о референдуму и војној неутралности приземљен до следеће прилике. Међутим, и војна неутралност и референдум ће се заобићи кривином на правом путу који нема алтернативу. Намера власти у Србији је да уколико колективно краткорочно памћење у Срба због (мал)третмана претњама и обећањима не постане преовлађујуће и омогући успех референдума о приступању НАТО, у тај савез уведе Србију једноставном, демократском процедуром – одлуком Скупштине, актом владе или указом председника.

Та морална, етичка и државна пропаст Србије мора да се деси до 2012. године, што је повезује са предсказањем мајанских звездочатаца. Мора да се деси, јер су те исте године редовни избори за републички парламент, који на власт могу да доведу ретроградне снаге, снаге хаоса и безумља и следствено томе повратак Србије у деведесете. НАТО трупе у Србији би самим својим присуством, а ако треба и неком већ

опробаном хуманитарном акцијом, спречиле такав развој догађаја и омогућиле да њихови штићеници, доспели на крилима милосрдног анђела, остану на власти без обзира на изборне резултате. Такође, евентуални протести опозиције због изборне крађе би били успешније угушени, а регионализација ефикасније спроведена. Постоји очигледан заједнички интерес обе стране за такав развој догађаја. Демократски избори којима би непоуздни Срби кренули путем који има алтернативу нису опција садашњих демократских власти. Војна неутралност ће по њима најбоље бити доказана учлањењем Србије у НАТО.

За Србију у дроњцима, која пузи путем без алтернативе, власт као неопходну опрему и модни детаљ, спрема нове НАТО чизме.